
Gepubliceerd als 'reflexpunt' in VNGK 2012

Wij waren het even vergeten.....

Het is al weer een aantal jaren geleden dat ik dat licht zag ..... het voelde warm, veilig, krachtig en als de meest liefdevolle omarming die ik tot dan toe ooit had ervaren. Het voelde als een deel van mij zelf, heel erg vertrouwd.

Dat licht werd een houvast, een anker. Vanaf dat moment had ik een diep vertrouwen in het leven en ontstond het verlangen om iedereen van dit licht in hun zelf bewust te maken. Het werd een ont-dekken van het spirituele deel in mij zelf. Die energie bracht wonderen op mijn pad, situaties waarin ik veel over mezelf leerde, situaties waarin ik in contact met anderen mocht ervaren wat onze essentie is.

Natuurlijk was ik niet voortdurend in een staat van liefde en vertrouwen. Het leven lijkt soms wel een hindernisbaan. De moeilijkste hindernissen waren wel die situaties waarin een beroep gedaan werd op het kunnen ervaren van liefde voor mezelf.

Want wat is dat nou eigenlijk: liefde voor jezelf? Als ik maar genoeg mediteerde en affineerde zou mijn lichaam wel gaan reageren, dacht ik. Als ik maar hard genoeg mijn best deed.....

Maar ik kon mediteren tot ik een ons woog (bijna letterlijk, want ik was ziek en viel per dag af). En zo kwam ik na de 'nodige' pijn tot het besef dat liefde geen vorm heeft, dat de energie tot onze beschikking staat, dat we liefde zijn en er niets voor hoeven te doen. Alleen maar voelen.....en openstellen.... zonder oordelen overgeven aan dat wat is. Acceptatie in de ware betekenis van het woord: het ontbreken van oordeel op welk gebied dan ook. En mezelf toestaan dat ik aangeraakt word. Toestaan dat ik mezelf aanraak. (Het wonderlijke was dat vanaf dat moment mijn weegschaal liet zien dat ik weer in gewicht toenam.)

Lange tijd had ik een heimweegevoel, waar ik me af en toe pijnlijk bewust van werd. Het had te maken met de oorsprong van dat licht en de liefde, een plek die ik kende als licht en zuiver, zo anders dan hier op aarde. Heimwee.....En ik ontmoette mensen met diezelfde pijn.

Weten dat je licht bent, wil nog niet zeggen dat je je ook als zodanig kunt *voelen* en *ervaren*. Dat voelen kwam pas nadat ik me voor het eerst echt met de aarde verbond. Want het licht was ook hier, in en op de aarde. Dat was een ware openbaring! Meer en meer kwam het besef dat ik het niet van buitenaf hoeft te halen, maar dat ik me alleen maar naar binnen hoeft te richten. Ik hoeft er helemaal geen heimwee naar te hebben. Want het is om me heen en in mijn lichaam, sterker nog: ik ben het! Ik was in de eerste helft van mijn leven gewoon even vergeten dat 'ik BEN'.

Onze cellen bestaan uit licht. Ooit is dit bewustzijn hiervan uit onze cellen gewist. Nu is de tijd daar om ons hier weer bewust van te worden. Dit heeft niets met mentaal willen te maken, maar daarentegen met een intentie vanuit het hart. Ons verlangen is de weg.....

En weet je wat zo fijn is?

Het is nu voldoende om in mijn eigen energieveld te blijven van licht en liefde en het licht in de ander te zien. Een (therapeutisch) gesprek, een massage, een behandeling heeft vanaf nu een totaal andere uitwerking. De cliënt krijgt weer contact met een vergeten deel in hem/haar. Daar zijn geen woorden voor nodig. De energie doet zijn werk.

Wij zijn een, beiden van hetzelfde licht..... En zo helpen wij elkaar te herinneren wie wij werkelijk zijn, zodat wij dit licht nu eindelijk op aarde kunnen brengen..... We waren het alleen maar even vergeten.....

Tineke Kleine Deters

Natuurgeneeskundig therapeut NatuurlijkBewust

praktijknatuurlijkbewust.nl